

Socialistisk ugekommentar

- udsendt af SAPs Forretningsudvalg fredag den 29. okt 2010.

Kun hemmelige krige får folkelig støtte

”Sandheden er krigens første offer”, hedder det i et gammelt mundheld. Og man må da sige, at denne påstand til fulde er blevet bekræftet igennem de snart mange år, hvor Danmark har været aktiv deltager i imperialistiske krige i først Irak og siden Afghanistan. Nogle eksempler: Endnu før Irak-krigen overhovedet var indledt, blev hele verdens befolkning fyldt med løgne om Iraks masseødelæggelsesvåben, der skulle legitimere angrebskrigen. En dansk efterretningsagent, der vovede at løfte sløret for, hvordan disse løgne blev skabt, er siden blevet sat i fængsel for sine afsløringer.

Da en filminstruktør i dokumentarfilmen ”Den hemmelige krig” (2006) forsøgte at afsløre, at de danske styrker i Afghanistan overlod fanger til sandsynlig tortur i amerikansk varetægt, og at dette blev skjult for det danske Folketing, brugte forsvarsministeriet store ressourcer på at forhindre sådanne afsløringer – og på at mistænkeliggøre filmen og instruktøren.

I forbindelse med den såkaldte ”jægerbogssag” blev forsvarrets brug af løgn og svindel (bl.a. fabrikation af en falsk oversættelse, der skulle støtte anklager i en verserende retssag!) afsløret i en sådan grad, at forsvarsministeren følte sig nødsaget til at gå af. I det store cover-up i denne forbindelse gik man igen efter både medier og journalister, der havde forsøgt at få sandheden frem.

Også Amadillo-filmen, der vovede at vise billeder af mennesker, der var dræbt af danske soldater (eller ”likvideret”, som en stolt soldat selv formulerede det), blev mistænkeliggjort af forsvarsministeriet. Det meste af krigen er det jo ellers lykkedes for forsvaret – i samarbejde med de elektroniske medier, der bliver holdt i stadig kortere snor af regeringen – stort set at holde alle billeder af krigens rædsler og ofre ude af tv. Og af filmen fremgik det, hvorledes hetzen mod ”sladderhanke” var en del af briefing af de udsendte soldater.

Takket være Wikileaks offentliggørelse af en enorm mængde hemmelige papirer, først om Afghanistan-krigen og nu om Irak-krigen, bliver løgnenes umådelige omfang nu dokumenteret med kilder fra ”vores egen side”. Det afsløres bl.a., at titusinder af civile dødsopfre, som myndighederne har haft viden om, er blevet fortiet – eller, rent ud sagt, løjet væk. Antallet af tilfangetagelser, som danske soldater har medvirket til, er ligeledes blevet voldsomt – og formentlig bevidst – underdrevet. Forsvaret har i hvert fald i Irak været vidende om, at fanger, som danske soldater har taget, er blevet udsat for tortur, i mindst ét tilfælde med døden til følge. Samtidig har Folketinget – trods Enhedslistens ihærdige spørgen igennem flere år – intet fået at vide om dette, tvært imod. Hvis afsløringerne fortsætter i samme tempo, vil dét, man hele tiden har anet, snart være veldokumenteret:

Forsvaret har i alle krigsårene – formentlig med regeringens åbenlyse, men i hvert fald stiltiende, accept - systematisk løjet og skjult sandheden om krigen i Irak og Afghanistan, både for befolkningen og for Folketinget.

Man kan spørge, om dette ikke er et forkert fokus? Er det ikke lidt perverst, at de hedeste sager i Danmark kommer til at handle om, hvem der vidste hvad hvornår, og hvem der løj for hvem? Burde vi ikke fokusere på selve forbrydelsen i stedet – på selve krigen, dens ofre og konsekvenser?

Spørgsmålet er relevant – men svaret er faktisk nej:

Kendsgerningen er, at modstanden mod de to krige som sådan i Danmark har været temmelig svag. Det har man kunnet se i bevægelsen, i meningsmålinger – og for øvrigt også i det faktum, at kun Enhedslisten hele vejen igennem har været konsekvente modstandere af de to krige. Det er et bemærkelsesværdigt eksempel på dette, at det forslag om, at Danmark skulle tage ansvar for behandlingen af sine fanger, som Enhedslisten allerede stillede i 2006, ikke fik støtte fra den samlede opposition.

Lige nu er det til gengæld åbenlyst, at stemningen i befolkningen svinger – og at de øvrige oppositionspartier for øvrigt svinger med. Der er ingen tvivl om, at dette hænger sammen med en større viden om, hvad krigen faktisk indebærer. Kendsgerningerne om krigen er af en karakter, så opbakningen til dem smelter bort som rim i solskinsvejr. Opbakningen er nemlig baseret på myter om de danske Jens' er, der ofrer sig for at indføre demokratiet, beskytte befolkningen mod terroristerne og bygge pigeskoler i først Irak, nu Afghanistan. Når sandheden – om alliancen med én gruppe korrupte undertrykkere mod en anden, om tortur, om drab, om civilbefolkningens lidelser – når den kommer frem, så er der ingen opbakning mere.

I Danmark er det trods alt (endnu) vanskeligt for en regering over en længere periode at føre en krig, som befolkningsflertallet er lodret imod.

Derfor det afgørende vigtigt at rejse og forfølge de demokratiske krav om, at sandheden skal frem: Krav om fuld åbenhed om krigens rædsler og forbrydelser, om uafhængige undersøgelser af hemmelighedskræmmeriet og løgnene, og om strafforfølgelse af de danske officerer, embedsmænd og politikere, der bevidst måtte have ført befolkningen, herunder en stor del af de folkevalgte politikere, bag lyset.

Sandheden er ikke bare krigens første offer, det er også krigens værste fjende. Derfor skal sandheden frem.

Socialistisk ugekommentar udsendes af SAPs Forretningsudvalg hver weekend. Hvis du er interesseret i at få den tilsendt direkte på mail kan du bestille den på sap@sap-fi.dk